

Ontslag op staande voet

1. Het ontstaan en loop van het geding

1.1. Bij beroepschrift met bijlage van 30 december 2010, per fax door de commissie ontvangen op gelijke datum, is door appellante beroep ingesteld tegen een besluit van verweerster van 18 november 2010, waarbij aan appellante op grond van artikel H-50, onder c, van de CAO BVE op staande voet ontslag is verleend. Verweerster heeft op 19 januari 2011 een verweerschrift ingediend.

1.2. De mondelinge behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van de commissie te Eindhoven op 11 februari 2011. Voor appellante is verschenen mr., advocaat te Assen. Verweerster heeft zich laten vertegenwoordigen door drs., hoofd Personeel en Organisatie.

2. De feiten

2.1. Appellante is met ingang van 13 mei 2002 bij verweerster in dienst getreden. Zij was laatstelijk werkzaam als managementassistente bij het onder bestuur van verweerster staande-college. In deze functie was zij mede belast met het verwerken van binnengekomen facturen.

Nadat in september 2010 het vermoeden was ontstaan dat er binnen het-college sprake was van betalingen op basis van valse facturen is een onderzoek ingesteld doorBedrijfsrecherche. Bij dit onderzoek is komen vast te staan dat appellante intern verantwoordelijk is geweest voor de fraude met tenminste zes valse facturen. Appellante heeft haar betrokkenheid bij deze fraude op 15 november 2010 aan de onderzoekers toegegeven.

Appellante is in verband hiermee op 15 november 2010 geschorst.

Op 18 november 2010 heeft verweerster appellante op staande voet ontslagen. Van de fraude is aangifte gedaan bij de politie.

2.2. Appellante heeft in beroep, kort samengevat, aangevoerd dat het ontslag op grond van alle relevante feiten en omstandigheden een te zwaar middel is. Zij stelt tot het medewerken aan de fraude te zijn aangezet door een stiefbroer van haar ex-partner; onder bedreiging en dwang heeft zij door hem vervaardigde valse facturen meegenomen naar het werk, daar gestempeld en door de afdeling financiën laten betalen. Appellante is niet vrijwillig tot haar daad gekomen. Bij de beoordeling van de dringende reden moet rekening gehouden worden met de aard en de lengte van het dienstverband, het algehele functioneren, de persoonlijke omstandigheden en de nadelige gevolgen van het ontslag.

2.3. Door verweerster is hiertegenover gesteld dat appellante, gezien de vaststaande feiten, haar functie in samenhang met de daaraan verbonden bevoegdheden ernstig heeft misbruikt en haar verantwoordelijkheden veronachtzaamd, waardoor haar positie onhoudbaar was geworden. Omtrent de door appellant genoemde bedreigingen is niets komen vast te staan, doch zelfs indien appellante inderdaad zou zijn bedreigd, kan van verweerster niet worden gevergd de arbeidsovereenkomst nog langer te laten voortduren. Gelet op de aard van de dringende reden is er ook bij afwezigheid van verwijtbaarheid sprake van een rechtsgeldig ontslag op staande voet. Voorts heeft verweerster erop gewezen dat de fraude in totaal een bedrag van bijna € 30.000,- betrof en dat als gevolg van alle verdere kosten (onderzoekskosten, advocaatkosten e.d.) de schade als gevolg van de fraude voor verweerster is opgelopen tot bijna € 100.000,-.

3. De motivering

3.1. Nu appellante het beroep tijdig heeft ingesteld ziet de commissie geen aanleiding enig gevolg te verbinden aan het feit dat bij de schriftelijke bevestiging van het ontslag op 18 november 2010 door verweerster in strijd met artikel N-2 van de CAO BVE geen melding is gemaakt van de beroepsmogelijkheid bij de commissie van beroep.

3.2. Ingevolge artikel H-50, onder c, van de CAO BVE eindigt de dienstbetrekking door beëindiging wegens een dringende reden voor de werkgever of de werknemer, volgens de bepalingen van Boek 7 Titel 10 in de artikelen 678 en 679 van het BW.

Naar het oordeel van de commissie levert de rol die appellante gespeeld heeft bij de fraude met de valse facturen een dringende reden op in de zin van artikel 7:678 BW. De samenvatting van die rol, zoals beschreven in het rapport van Bedrijfsrecherche onder punt 2.3., is door appellante niet betwist.

3.3. Hetgeen door appellante is aangevoerd omtrent haar persoonlijke omstandigheden kan er niet aan afdoen dat sprake is van een dringende reden, die verweerster terecht voldoende zwaarwegend kon achten om het vertrouwen in appellante volledig te verliezen en de arbeidsovereenkomst te beëindigen.

Door verweerster is er in dit verband niet ten onrechte op gewezen dat appellante bij de aanvang van het onderzoek door Bedrijfsrecherche niet aanstonds volledige openheid heeft betracht, maar pas later, geconfronteerd met harde feiten, haar betrokkenheid heeft toegegeven. Met betrekking tot de door appellante gestelde bedreigingen en chantage waaraan zij onderworpen geweest zou zijn en waaraan zij geen weerstand zou hebben kunnen bieden, is niets komen vast te staan. Bovendien heeft appellante over de aard van die bedreigingen steeds wisselende verklaringen afgelegd. Zo is niet eerder dan ter zitting van de commissie gesteld dat appellante -ook- ermee zou zijn bedreigd dat haar kinderen bij haar zouden worden weggenomen. De commissie ziet, alles in aanmerking genomen, in de omstandigheden van het geval geen grond voor het oordeel dat verweerster het ontslag op staande voet achterwege had dienen te laten.

3.4. De commissie is dan ook tot de slotsom gekomen dat verweerster gegronde redenen had om appellante op staande voet te ontslaan en dat het beroep ongegrond verklaard moet worden.

4. De beslissing

De Commissie van Beroep:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 11 februari 2011 door mr. A.A.M. Mollee, voorzitter, mr. H.P.H. van Griensven, G. Deijs, mr. L.P. Bosma en mr. G.M.J. Prick, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.